

Bozók Ferenc

Betegsզonett

*Szeretni, rád figyelni nem tudok, mivel
fejem dobog, mellem lobog, s a láz gyötör.
Beteg vagyok, s ezernyi kín aláz, gyötör.
Anyag vagyok, körülszítálva semmivel.*

*Szűk tűkőn át hatol belém a kémia.
A fájdalom kontrollvesztés felé sodor,
szokás se véd, morál se tart, se jó modor.
Anyag vagyok. Keresztre vert matéria.*

*Próbálnék gondolkodni is, hisz még vagyok,
de tán eszem megsértődött és elhagyott,
elszökne bárhová, a testi kín, ha ver,*

*s a lélek is, kiről véltem: örök társam,
szökést tervel már e testi pusztulásban.
A lélek nem túl „testbarát”, csupán haver.*

Szonett a depresszióról

*Kiálttanék! Ki hallja? Senki sincs?
A reggel és az est sötét szurok,
a nappal szürke, vagy fehér burok,
szivacsbelébe gyűr, kiútja nincs.*

*A február nehéz, hideg bilincs.
Taszít, de vonz. Miféle mágnes ez?
A télutó magába mágnesez.
Kívül retesz, belülről nincs kilincs.*

*De nem baj ez! – tűnődve gondolom,
A tél havát magamra gombolom.
Nem is hiányzik most a társ, a tett.*

*Reám szakadt a tél, mint háztetőre,
s amíg magam ki nem jövök belőle
kijön belőle pár hideg szonett.*

Szonett az éjszakáról

*Sétálna láb. Mozogna száj, s a kéz,
de éjbe bábozódva megtapad.
A talp alatt talán gyökér fakad?
Az éjbe hull a Hold: teába méz.*

*Kijött a parkba, és csak áll. Csak áll.
A Hold sugárnyi méze rácsorog.
Magánya zsebre vágva. Ácsorog.
Az éjhez éjjeledni? Szép halál.*

*Se gondolat, se vers, se tollvonás,
így funkciótlan itt e szobrozás.
Se vágy, se cél, se tett, se ihletem.*

*Teáskanál kavarja éjjelem,
merítsd a kozmosz-éjbe életem,
kavarj sötét teádba, Istenem.*